

JUBILÁLT A KOLOZSVÁRI MAGYAR NAPOK, 10. ALKALOMMAL KERÜLT SOR AZ ESEMÉNYRE

Kolozsvár Főtere: Erdély főtere, a magyarság tere

FOTÓK: NÁNÓ CSABA

Több száz program közül választhattak az érdeklődők a 10. Kolozsvári Magyar Napokon. A sok újdonság mellett visszatérő vendégei is voltak az eseménynek. A szép idő, a tetszetős kínálat augusztus 17. és 25. között hatalmas tömeget mozgató meg.

→NÁNÓ CSABA

Már-már szürrealista társadalmunk hétköznapjaiba csempésznek némi örömet a Kolozsvári Magyar Napok. Az a tény, hogy a magyarság ünnepeket – és nem kimondottan a Trianontól leszűkített kis országában, hanem azon túl is –, egy normális társadalomban nem lenne feltűnő. De „vannak vidékek”, ahol mégis az...

Kolozsvár nem volt mindig nyitott, vendégszerető város. Egykor az idevalósiak sem érezték igazán itthon magukat. A rendszerváltás utáni mérhetetlen örömet hamar lehűtötte a ránk köszönő Funar-korszak, amit a piros-sárga-kékre festett padok, szemetes kukák, zászlóárbócok, a trikolor színeiben pompázó virággyászok, a feldúlt, gödrökkel teli Főtéren, a fulladás érzése jellemzett. Turistákat nem szívesen fogadtak, de nem is volt oka emberfiának ide látogatni. Akárcsak a diktatúrában, ismét kezdtünk elszakadni a civilizált világtól, újabb kivándorlási hullám indult el a kincses

Kolozsvár egyik legszebb utcája, a Farkas-utca a Kolozsvári Magyar Napok idejére átváltozott Fesztiválutcává, ahol egész nap hömpölygött a tömeg

városból, és a legszörnyűbb talán az volt, hogy (megint) nem volt jó magyarnak lenni Kolozsváron. Funar és csapata mindent megtett azért, hogy a magyar múlt a homályba vesszen, eltűnjön épített örökségünk, nyelvünk, kultúránk. Lehet, unalmas ismételnem, hogy a kolozsvári magyarok milyen lelki terrornak voltak kitéve még a közelmúltban is, amikor

abban sem voltunk biztosak, hogy Mátyás királyunk a helyén maradhat és a Házsongárdban lesz kinek virágot helyezni a sírjára. De felejtetni nem szabad, és engedni sem, hogy mindez megismétlődjön...

Ébredő magyarok

Egy évtizede már, hogy a csendnek, a félelemnek, a bujkálásnak a felszabadultság, az öröm, a jókedv vette át a helyét. Sokáig túl kicsit álmodtunk, ha egyáltalán mertünk, most talán többet kapunk mindannál, amit vártunk. 2010 augusztusában olyasmi történt, ami felrázta a szundikáló kolozsvári magyarságot: egy maréknyi fiatal, köztük Gergely Balázs akkori Kolozs megyei EMNT-elnök, első alkalommal megszervezte a Kolozsvári Magyar Napokat. Ezzel nagy felelősséget vállaltak, hiszen semmiféle közvélemény-kutatás nem mutathatta meg előre, hogyan reagál majd a többség e kezdeményezésre. Kolozsváron már 20 százalék alatt volt a magyarok aránya, mondhatta volna bárki: minek ide magyar napok, örvendjünk, hogy még megtűnnek az egyre masszívabb román tengerben.

Nem mondta senki. A polgármesteri hivatal, igaz, óvatosan, de támogatta a kezdeményezést: kiutalt egy jelképes összeget a szervezőknek. De a legfontosabb, hogy hagyta őket dolgozni. Gergely Balázs akkor úgy indokolta a magyar napok létrejöttét, hogy „Szent István napjának, a magyar állam augusztus 20-i megalapítása ünnepének elsőleges Kárpát-medencei helyszíne egyértelműen Budapest. Szeretnénk elérni, hogy ez összmagyar ünnepen Kolozsvár a maga kul-

főterei rock-koncert precedensét”. Nyilván a háttérben inkább az volt, hogy ne okozzanak botrányt a nem éppen visszafogottságáról elhíresült zenekar nagyobb tömeget befogadó koncertjével. No, de ebből sem lett baj, és bár messze volt még a több tízezres tömeget megmozgató koncertek hangulata, mindenki boldog volt, hogy évtizedek után ismét magyar együttesek lépnek fel a kincses városban. Ami pedig a legfontosabb, ahogyan ezt Gergely Balázs főszerző is találóan megfogalmazta: „Kolozsvár Főtere Erdély főtere is egyben, sőt, a Kossuth tér és a Hősök tere mellett a teljes összmagyarság tere is”. És ami legalább ennyire fontos: a Kolozsvári Magyar Napok megszületése egyfajta magyarnapos mozgalmat indított a többetnikumú vidékeken, és ma már számtalan városban szervezik meg a magyar napokat.

Elérkezett a tizedik

Néhány szervező, aki már az első kiadásban is részt vett, bevallotta, nem volt biztos benne, hogy a 2010-esnek lesz folytatása. De reménykedtek, és mindent megtettek, hogy a rendezvény hagyományává váljék. Tíz kiadás után már mindenki természetesnek tekinti: ha augusztus, akkor magyarok találkoznak Kolozsváron. Arra már kevesebben gondolnak, mekkora háttér munka van abban, hogy a több tízezer ember otthonosan érezze magát az esemény alatt. A szervezőknek jelentős segítséget nyújtanak például az önkéntesek, akik nélkül az esemény nem zajlana le zökkenőmentesen. Idén például 170 fiatal segédkezett, nekik is köszönhető, hogy a koncertek után tisztaság marad a Főtéren, vagy hogy a Farkas utcában idejében meg-

Kézműves áruban gazdag volt a felhozatal

→Több száz esemény a kilenc nap alatt

Kolozsvár polgármesteri hivatala 530 ezer lejjel támogatta az augusztus 17. és 25. között lezajlott Kolozsvári Magyar Napokat, amely 630 eseménnyel várta az érdeklődőket. 133 programhelyszín volt látogatható 156 partnerszervezetnek köszönhetően. A Romkertben, a Mikó-kertben és a Múzeumok Sétányán mintegy 100 gyerekprogram várta a legkisebbeket, és 50 filmvetítéssel is készültek a szervezők. 25 tárlat nyitotta meg kapuit, közülük is kiemelkedett a kolozsvári születésű, világhírű fotóművész, Korniss Péter munkásságát bemutató kiállítás, Károly Zöld Gyöngyi textil- és vizuális művész, Kolozsi Tibor és Gergely Zoltán szobrászművészek közös kiállítása, Plugor Sándor festő- és grafikusművész emlékkiállítás. Az irodalmi programok helyszínei a Bulgakov Irodalmi Kávéház, a Bocskai-ház és a konzultációs rendezvényterme voltak, a fesztiválózókat részt vehettek tematikus városnéző sétákon, gasztronómiai-, valamint sportprogramokon is. Volt színházi miniévad, a Fogoly utcából Borutca lett, a Farkas utca pedig Fesztiválutcává változott. A Kolozsvári Magyar Napok főszerzője a Kincses Kolozsvár Egyesület.

→Egy évtizede már, hogy a csendnek, a félelemnek, a bujkálásnak a felszabadultság, az öröm, a jókedv vette át a helyét. Sokáig túl kicsit álmodtunk, ha egyáltalán mertünk, most talán többet kapunk mindannál, amit vártunk.

turális és szellemi örökségének birtokosaként méltó módon zárkózhasson fel a magyar főváros mellé”. Kapóra jött még egy dátum: 1316. augusztus 19-én adta vissza Károly Róbert Kolozsvár kiváltságait és emelte a települést városi rangra. Így lett a rendezvény egyik célja a város alapításának méltó megünneplése is. Abban azonban egy szál magyar sem volt biztos, hogy a város román lakossága hogyan fog reagálni a magyarság ünnepére. Az egész szervezésen érződött még a visszafogottság. A díszvendég, a Beatrice együttes egy iskola udvarán – kis túlzással mondhatni félig-meddig bujkálva – koncertezett. László Attila akkori alpolgármester szerint azért, mert nem szerették volna „megteremteni a